

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Habitationis in Christi vulneribus multæ ac pretiosæ utilitates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

habito, & quibus vescitur cibus vescor, ac ibi inebrior suo potu, &c. Quod quidem quid aliud esse dicam; nisi jam, non hospitem & advenam, sed tanquam civem Christi viscerum, & domesticum cordis illius esse?

Ut igitur rem in pauca colligam: *Habitare in Christi vulneribus*, est Christi dolores ac vulnera perpetuò mente tractare; Jesu crucifixo ardenti amore inhaerere; ex Crucifixi institutis ac disciplina vivere, eadem sentire, eadem loqui, & per omnia ejusdem moris & quasi coloris cum Christo crucifixo esse.

§. 2.

Habitationis in Christi vulneribus multa ac pretiosa utilitates.

Quanta porrò, putas, talis habitationis sunt commoda? Quanta Christum incolere, & in Christo manerè, felicitas? Quanta securitas in illis foraminibus petrae, in illa sublimi & munitissima arce pectoris Christi? Quanta pax & quies in illo secreto tabernaculo, atrio coeli, vestibulo supremæ felicitatis? Quantae deliciae in ipso corde Crucifixi, in illa cella vinaria, apotheca cœlestium gratiarum? Quantae divitiæ in illo gazophylacio divinitatis? Ibi nimirum (ut pluribus infra demonstrabimus, cum privatim agemus de delicijs cordis Christi) ibi inquam est securitas à malis, vacuitas à curis, quies à laboribus, silentium cupiditatum, soporatio sensuum, ebrietas animæ, transformatio spiritus, oblivio mundi, amissio sui, sapor, gustus, amplexus & intima possessio dilecti.

Quin (ut & hoc addam) non mens hominis duntaxat in Christo crucifixo habitans, in eo tam blandè ac delicatè acquiescit; verùm & corpus etiam ipsum, vi ejus supremæ & ineffabilis contemplationis, sensim tanquam Christiforme effectum, & ad divinas Christi crucifixi impressiones su-

T t scipi-

fufcipiendas aptatum, in ijsdem Christi vulneribus suam & ipsum quietem invenit, & eorum quodam gustu pascitur, illecebrâq; tenetur admirabili, ægrè ut deinde ab ijsdem possit avelli. Quod etsi videtur incredibile, id tamen Seraphico Doctori credamus licet, talium utique non inexpecto. Ejus hæc verba sunt, loco superius laudato: *Crede mihi, ô homo! quia si in ipsum (scilicet Christum) per hæc angustia foramina intrare volueris, non solum anima, sed etiam quietem ac dulcedinem mirabilem inveniet corpus tuum: & quod carnale est, & ad carnalia tendit, ex illo vulnere introitu facto ad id spirituale, ut ceteras, præter eas quas ibi sentis delicias, reputes esse nihil. Unde post pauca ita concludit: Et, si ita accidit de corpore, quantâ credis animam frui dulcedine, quæ per illa foramina conjungitur cordi Christi? Certè exprimerè tibi nequeo; sed experire, & scies.* Hactenus S. Bonaventura.

Audiamus ad extremum S. Bernardum, illam anime sanctæ in Christi plagis commorationem, ex eo magnificentè & exaggeratè commendantem, quòd anima in illis habitans, quasi extra ictum aut sensum sit tormentorum sui corporis: quippe quæ in illo jam non commoretur, sed altè immersa sit intimis Christi visceribus; ex quo illa loco exultans, videt circa corpus suum occupatam carnificum infamiam, quasi hæc ad ipsum non magis pertineat, quàm si alieno exerceatur in corpore. Ita enim ille de sancto Martyre in Christi vulneribus habitante: *Enimverò non sentiet suam, cum illius vulnera intuebitur. Stat martyr tripudians & triumphans, toto licet laceretur corpore, & rimante latera ferro, non modò fortiter, sed & alacriter sacrum è carne sua circumspicit ebullire cruorem. Ubi ergo tunc anima martyris? Nempe in tuto, nempe in petra, nempe in visceribus JESU, vulneribus nimirum patentibus ad introeundum. Si in suis esset visceribus, scrutans ea ferrum profectò sentiret. Nunc autem in petra habitans, quid mirum si in modum petra duraverit? sed* neque

ferm. 61. in Cant.

neq; hoc mirum, si exul à corpore dolores non sentiat corporis. Neque hoc facit stupor, sed amor. submittitur enim sensus, non amittitur; nec deest, dolor, sed superatur, sed contemnitur.

CAPVT XVI.

Eadem anima Crucifixum amantis studia, nonnullis figuris aut emblematis adumbrata.

§. I.

Anima sancta, columba nidificans in vulneribus Crucifixi.

DENUNCIABAT olim Propheta: *Relinquitte civitates, & habitate in petra, habitatores Moab; & estote quasi columba nidificans in summo ore foraminis.* Idem tibi modò, sed altiore sensu denunciatum existimes. Relinque civitates, fuge tumultum hujus sæculi, solitudinem ama, quare secretum; ipsum etiam curarum cordis tui strepitum, & tot superfluarum cogitationum turbam devita. Temetipsum, quoad fieri potest, tibi ipse suffurare & eripe, de te toto totus egredere, & demigra in Petram, quæ Christus est. In istius petræ felices latebras, profundè te penetra, intra cavernas & hiatus vulnerum, & te totum penitus abde. Esto quasi columba pennis deargentatis; & in summo ore foraminis, in plaga lateris, intrà ipsa viscera & cor Christi, tutam tibi domum, dulcèsq; nidos constitue. Istuc enim & te provocat Sponsus verbis illis amoris ac desiderij plenissimis: *Surge, inquit amica mea, speciosa mea, & veni: columba mea, in foraminibus petræ, in caverna maceris.* Quibus quidem id à te contendit, ut instar teneræ & amabilis columbæ, in sacris suis vulneribus libenter habites. Nam *foramina petræ, inquit B. Petrus Damiani, sunt quinque vulnera* L. 7. ep. 19.